

Udgives maanedlig af de danske og norske Konferenser.

Nr. 4.

April.

1913.

Fra Palæstina.

Som før meddelt i „Missions-Efterretninger“ rejste Søster Magda Skogss fra Skodsborg Sanatorium sidste Efteraar til Jerusalem for at arbejde i Sygeplejen. I et Brev til sine Medarbejdere her paa Stedet, dateret den 19de Januar, skriver Søster Skogss i Hovedsagen bl. a. følgende:

„En Ting lærer man at forstaa her, og det er, at Herrens store Dag er meget nær. Det er, ligesom Uroligheden ligger i Luften. Sidste Uge har her været meget uroligt, og i Gaar var der næsten Revolution paa Grund af Pengene. De Penge, som mest almindeligt bruges her, er Metalik. Af disse gaar der 17½ paa en Franc. En Metalik er altsaa ikke fuldt 5 Ore. Nu havde alle Pengevekslere, som sidder ved deres Borde omkring i Byen, samt i den ottomanske Bank fundet ud, at de kunde gjøre et godt Forretningsklop. Af den italienske Regjering købte de nemlig alle Metalikker fra Tripolis for næsten intet, og uden at Folk anede noget, sank Værdien af Metalikker til under det halve, medens samtidig alting gik op i Pris. Alle styndte sig naturligvis at faa vekslet sig franske Penge til; men de mindste franske Penge, man har her, er Halvfrancstykker, og sidste Torsdag fandtes der ikke i hele Jerusalem en Forretning, der tog Metalikker, men bare Franc. Fredag blev over Halvdelen af Forretningerne lukket, især Brødbutikkerne, da de fattige der intet andet havde at købe for end Metalikker. De var

sultne og kunde intet købe, og derfor stjal de — Nød bryder alle Love, siger man jo. I Gaar (Sabbaten) var næsten hver eneste Butik lukket. Der var Soldater og Politi overalt, og Folk stimlede sammen alle Vegne. Brød var ikke til at opdrive. Det var helt underligt at gaa ud, og det var heller ikke uden Fare. I Dag er det lidt bedre, da man nu kan bruge tyrkiske Penge, men ikke franske. Hvorledes det vil ende, ved man ikke. I Forgaares var jeg meget glad over, at jeg blot havde franske Penge, men i Dag er jeg fjed af, at jeg ikke har tyrkiske. Maa ske kan det forandre sig til i Morgen. Ja saadan er det at bo i et Land, hvor der er Krig, og da navnlig i et Land som her, hvor der hverken er Lov eller Ret. Naar man blot betaler Dritkepenge, kan alting gaa, og den uskyldige maa lide for den skyldige. Hvorledes det gaar med Krigen, hører man her intet om uden af europæiske Aviser, og de er jo gamle, naar de kommer hertil. . . .

Næsten hver Sabbat gaar jeg en lang Tur, og det er saa interessant at se disse Steder. Forrige Sabbat var jeg i Betanien. Bejen dertil gaar over Oliebjerget. Forst kommer man til Betfage, og længere borte er Betanien. Der bor næsten ingen nu, men man ser, hvad der gaar for at være Ruinerne af Simon den spedaltes Hus samt af Marthas og Marias Hus og Lazarus's Grav. Det er ca. en Times Gang fra Jerusalem, naar man gaar hurtigt. Interessant er det ogsaa at gaa paa Oliebjerget. Luften der er saa

klar, at man kan se meget langt bort. Lige foran sig har man Jerusalem, og paa den anden Side ser man det Døde Hav og Jordanen, der bugter sig frem. Længere oppe paa den anden Side ser man Moabs Bjerge. Disse tager sig meget smukt ud, naar Solen skinner, og man vilde tro, at man kunde spadsere derhen paa nogle faa Timer; men det vilde nok tage flere Dage.

Her er nu grønt og friskt alle Vegne, og Blomsterne begynder at spire, da det er i Regntiden. Det regner dog ikke mere, end det gjorde hjemme sidst Sommer."

Søster Stogso fortæller, at de har flere Patienter, som faar Behandling. Br. Krug giver Behandling til Pashaen i Jerusalem. Søster Stogso giver ogsaa Behandling til flere Damer i deres Hjem. Hun beretter, at hun sammen med Broder og Søster Krug Aftenen i Forvejen var paa Besøg hos en tyrkisk Officer, som tidligere havde boet hos dem. Bordet var prydet med det tyrkiske, det tyske og det norske Flag. Søster Stogso slutter sin Beretning med at sige, at hun befinder sig udmærket godt dernede og erfarer, at Gud er med og hjælper hende.

Bulgarien.

Da vore Søskende sikkert med stor Interesse følger Begivenhedernes Gang paa Balkanhalvøen, vil jeg fortælle lidt herne fra Bulgarien.

Under Mobiliseringen befandt jeg mig paa min almindelige Kvartalsrejse og opholdt mig i Lutskan. Med de til Krigen indtalte Brødre kjørte jeg de 60 Km. om Natten i en Vogn til Rusfskuf. Overalt herstede der en stor Krigsbegejstring. Det var sjælden, nogen græd ved Afsteden. Tillidsfuldt, under Afhængelsen af Salmer og til Dels smykkede med Blomster drog Krigerne i Slagmarken. Frivillige af alle Aldersklasser, fra de ganske unge til de graahærdede, stillede de i Kampen mod den gamle Erkefejende, der i fem lange Aarhundreder havde underkuet dem. I mange Dage maatte jeg vente i Rusfskuf, da kun Militærtog blev befordret. Efter tre Dages Rejse ankom jeg endelig til Sofia.

Af vore Brødre er fæst draget i Krig. Efter hvad jeg har kunnet forstaa, er de endnu i Live og har det for saa vidt godt. Kun én er haardt

saaret og er bleven opereret to Gange. I flere Maaneder har han ligget paa Lazarettet, men er dog nu i Bedring. Br. Konstantonoff, der siden Marts forrige Aar var i Missionsarbejdet, blev i November ligeledes taget til Militærtjeneste. Han meddelte mig, at han var taget til Skriver, at han havde Sabbaten fri og nogle Gange havde talt til en Del Soldater. Vor Broder har ogsaa udført Missionsarbejde og uddelt vore Skrifter.

Bærket her er i sin første Vorden, selv om der allerede har været arbejdet en halv Snes Aar. Efter Krigen venter der os Arbejde i en endnu større Missionsmark. Naar Indbyggerantallet tidligere var fire Millioner, saa vil det herefter blive syv. For hver Million har vi én Arbejder; men tre af dem maa først lære Sproget. Betænker man dette, saa spørger man med Rette: Hvad er det til saa mange? Landet er aabent, og Lovene giver Frihed til at prædike Evangeliet. Derfor er mere alvorlig Bøn, flere gudhengivne Arbejdere og flere Midler nødvendige, for at man med Held maa kunne bringe dette Folk det sidste Raadens Budskab.

Kjære Søskende, tænk paa dette nødlidende Land! Løst tilligemed os eders Hænder op til Guds Naadetrone, at Herren maa velsigne os og hans Bærk hurtig gaa fremad her, før Natten, hvis mørke Skygger allerede viser sig, indtræder.

Sofia, Bulgarien.

C. Møger.

Vor østbrasilianiske Mission.

Vi har stor Grund til at være vor himmelske Fader taknemmelige for hans Beskyttelse og Hjælp i Arbejdet i denne Missionsmark. Naar vi ser tilbage til den Dag, vi begyndte Virksomheden i denne Mission, priser vi Herren for, hvad han har udrettet. Han aabnede den ene Udgangsdør for os efter den anden, og vi benyttede de Anledninger, han gav os.

Da vi kom til dette Sted i April 1910, var her atten, som troede Sandheden; men vi var de eneste Arbejdere. Siden den Tid har vi vundet 142 Medlemmer. Af disse har vi udvalgt en Del indførte og med Støtte fra Missionsbestyrelsen udbannet dem til Missionsarbejdere. Af dem, der saaledes er bleven udvirket til Arbejdere her

paa Stedet, har vi seks Bogagenter, to Hovedagenter, to Bibelarbejdere foruden nogle andre, som nu oplæres for senere at kunne optage Bibelarbejde. Saaledes har Herren virket for os.

Efter vort Kolportørkursus i September forrige Aar har vore Bogagenter udført bedre Arbejde og solgt flere Bøger. Vi ventes, at Antallet af disse Arbejdere snart vil blive forøget.

For nærværende holder vi et Møde for Bibelarbejdere og udfører samtidig en Del praktisk Arbejde i Byen Bahia. Vi betragter bl. a. Emner som Organisation, Arbejdsmetoder og fremfor alt de bibelske Sandheder. En af dem, som overværer dette vort Kursus, kom fra Para, hvor han efter at have antaget Sandheden virkede for andre, der ogsaa begyndte at vandre i Sandhedens Lys. Han modtager nu her den nødvendige Undervisning og agter at vende tilbage for at fremholde Budstabet for Folket ved Amazonfloden. Saaledes trænger vi os stedse længere frem mod Nord, indtil der i enhver Stat i Brasilien vil findes Repræsentanter for den tredje Engelsk Budstaf.

John Lipte.

Abessinien.

Det er nu længe, siden Søffende hørte fra mig; thi for min Del gaar det daarligt med Skrivningen.

Vi har nu for tre Maanedes siden begyndt det tredje Skoleaar med ca. 25 Elever. Dette er det meste, vi nogeninde har haft, og vi er Herren taknemmelige for, at han trods alle Vanskeligheder sender Børn til Skolen. Abessinske Børn vil gjerne komme til Skolen, men det er Forældrene og de fanatiske Præster, som holder dem tilbage. Jeg har set graahaarede Fædre og Mødre ligge udstrakt paa Jorden foran deres Børn, tryglende dem om at komme hjem. De anvendte alle deres Kunster og Talemaader, ja fastede Jord paa deres Hoveder, Tegn paa stor Sorg, men næsten altid forgjæves.

Mange af vore Børn har forladt Hjem og By for at faa Anledning til at lære noget. Af Missionen faar de deres Klæder, Mad og fire Timers Undervisning hver Dag. Af Undervisningsfag kan nævnes: Bibel, Bibelhistorie, Læsning paa Egrinia, Ambariff og Italiensk, Skriv-

ning i de samme Sprog, Regning, Geografi og Sang. Vi har flere Sabbats- og Adventsange, som Børnene lærer, og de viser stor Lyst til Sang. For de viderekomne og interesserede Elever har vi ekstra indrettet Bibeltimer over den nærværende Sandhed.

Paa Sabbatsskolen i vort lille Lokale har vi to Klasser for de indfødte og senere Prædiken paa deres eget Sprog. Det gjorde saa godt at høre et Par af de ældre Elever (17—18 Aar) paa en Andagt Sabbatsaften takke Gud for denne hellige Dag, som netop var begyndt. Være det, at de beder med egne Ord, er et stort Fremstridt og viser os den Helligaands Virken paa deres Hjerter.

Spad Missionen har Brug for, er unge, dygtige indfødte Arbejdere, som blandt sit Folk kan vidne om Sandheden; thi Folket nærer altid Mistillid til Europæerne. Søffende, bed for disse unge Mænd, at de maatte fuldføre Skridtet og komme over og blive Stridsmænd paa Herrens Side! Mange Erfaringer viser os, at Herren virker paa disse unges Hjerter, og det giver nyt Mod og friske Kræfter for Fremtiden; thi han, som har begyndt Værket, vil ogsaa fuldføre det.

Rejselivet er interessant i dette Land. Man maa jo fornægte sig den bekvemme Jernbane og andre moderne Samsørbefælsmidler, ja selv en Boghytter ikke stort. Et godt Muldyr eller en Hest er her det bedste. En Hest koster fra 20 Francs (ca. 15 Kroner) og opover. Ofte findes der bare en smal Sti op over den bratte Fjeldbælg; men de smaa, stinke Dyr bærer deres Rytter uden at snuble. Et Fjelltrin: og Hest og Rytter ligger i Afgrunden. Om Natten maa man ty til en eller anden gjæstfri Abessiniers Hytte og der tage til Takte med en Hængesøje iblandt Kreaturerne, som ligger under en. Om Natten gaar Hyæner og Leopardter paa Rov udenfor, og i en Landsby, hvor jeg var, fortærede de to Ueller, som var bleven lidt bagefter. Om Aftenen gives der saa ofte Anledning til omkring et Vaal at vidne om vor fjære Herre og Messer, hvis Komme staar for Døren. Abessinierne er høflige, og altid bringes der Mad, som for det meste smager udmærket. Mælk bringer Kvinderne i Kurve; men jeg ved ikke, om Søffende hjemme vilde nyde den med videre Appetit, naar de hører, at i Stedet for Laag bruges en Plade tørret Kogjødning, og at Kurvene albrig vaskes. Men jeg tør forfiske, at

efter en glødende Hed, møjsommelig Dag smager den dog udmærket.

Abesinierne er et underligt Folk. Midt imellem Hedninger og Muhamedanere har de fra det 3dje Aarhundrede bevaret den kristne Tro. De holder Sabbaten, men tillige ogsaa Søndagen, som er den største Hviledag, medens Sabbaten er den forbigangne „kedam“, som de kalder den. Muhamedanerne har ført blodige Kampe for at faa Jeslam indført. Det var en haard Kamp mellem Korset og Halvmaanen; men Korset beholdt sin Plads. I det 16de Aarhundrede drev Jesuiterne deres Intriger i Landet og blev udbredte, og siden den Tid er Abesinierne mistroiske overfor enhver hvid Mand. Alle Anslag, de være fra Hedningerne, Muhamedanerne eller Rom, er proppet af mod Ethiopiens haarde Fjælde, og Landet staar i Dag som det sidste selvstændige Rige i Afrika, og her vil et lidet Folk — i Europa kalder man det en Sekt — trænge ind og erobre Landet for Herren. Lader det sig gjøre? Jo; thi Herren, Hærskarernes Gud, er med os. Israels Gud er vor faste Borg! Sal. 40, 12; 68, 32; Ef. 18; 45, 11.

Søskende, bed, at Herren maatte sende flere Arbejdere ud i sin Vingaard, og bed for Arbejderne i fremmede Missionsmarker!

De hjerteligste Hilsener til alle.

Emery J. Vornø.

Usmara, Ostafrika, den 28de Februar 1913.

Mashonaland, Sydafrika.

Vi ankom til Tsungvesi-Missionen den 30te Maj. Broder og Søster M. C. Sturdevant modtog os med stor Glæde; thi Arbejdet her var vokset de to Mennesker over Hovedet. Vi fik foreløbig et af Værelserne i deres Hus til Sovestammer, og til Skjotten brugte vi en Hytte lavet af Pæle, pudset med Dynd og tækket med Straa, og saaledes havde vi det nogenlunde bekvemt, indtil vi kunde bygge vort eget Hus.

Efter nogle faa Dages Hvile blev vi anvist Arbejde, nemlig at give Undervisning i Skolen, hvad der ikke faldt os saa ret vanskeligt, efter som de ældre Dreng og Piger ifølge Regjeringens Bestemmelse lærer Engelsk. Dette gav os ogsaa

en Anledning til at lære de indfødtes Sprog, og vi er Herren taknemmelige for, at vi mærker, at vi gjør nogen Fremgang i denne Henseende, selv om det gaar langsomt.

Broder og Søster Sturdevant har arbejdet næsten over Kræfter, siden Arbejdet begyndte her for to Aar siden. Naar de har fundet et saa udmærket Sted, saa ser de deri en Guds Styrelse. Jorden er meget frugtbar og Klimaet sundt. Ved vor Ankomst var de i Færd med at indhøste Majs, der var af den bedste Kvalitet, jeg nogen Sinde har set.

Mellem Skoletimerne har vi været beskæftiget med at lave Teglsten og bygge vort Hus, som nu snart er færdigt og kan tages i Brug. Huset er opført paa et noget højtliggende Sted, saa vi faar en meget smuk Udsigt. Dette er vort første Forsøg paa at lave Teglsten og opføre en Mur. Vi forstaaer, at en Missionsarbejder maa kunne tage fat paa næsten hvad som helst. Det Hus, vi bygger, bliver solid og godt.

I Djebliffet har vi omtrent 45 Dreng og Piger, som bor her paa vor Missionsstation, foruden 25, der hver Dag kommer til Skolen fra de forskjellige Kraal'er. De indfødte begynder mere og mere at betragte os med venlige Blikke, naar de ser, at vi udretter noget. Vi tror, at Herren vil udføre et godt Arbejde paa dette Sted. Flere af de unge synes at have gode Evner, og vi haaber, at de vil kunne udbilles til værdifulde Lærere. Arbejdet her er os en Glæde, og vi haaber ved Herrens Velsignelse at kunne frembringe Frugter til Guds Rige.

C. L. Bowen.

Battle Creek, Michigan.

Sammen med Br. P. C. Brodersen besøgte jeg denne By i Begyndelsen af Januar. Vi opholdt os der to Dage. Vi holdt Møde om Aftenen i vor Kirke og besøgte Trocsøskende og Venner gennem Dagen. Der findes en Del skandinaviske Søskende i Battle Creek. Disse tog meget venligt imod os. Det blev bestemt, at Br. Brodersen skulde besøge dem nu og da herefter og holde nogle Møder i vort Sprog.

Vi har en meget stor amerikansk Menighed i Battle Creek. Dens Tiende for Aaret er over \$10,000. Denne Menighed har en god Skole,

Ungdomsforening m. m. og synes at elske Herrens Sandhed og søge Guds Sags Fremme. Prædikant Clark virker der i Byen for Tiden.

Vi besøgte ogsaa det store Sanatorium i Battle Creek. Der er mange Patienter. Men denne Anstalt staar mindre og mindre i Forbindelse med os. Sanatoriets fast ansatte Prædikant er Medtobist. Dr. Clark fortalte os, at neppe 25 af Menighedens Medlemmer arbejder paa Sanatoriet. Dog har vi nogle saa trofaste Søfende der, hvoriblandt nogle Skandinaver. Vore Venner gav os nogle store Gaver til Stolen og Missionen.

I Battle Creek traf vi en dansk Troessøster, som var kommen dertil for sine Børns Skuld. Hun fortalte os med bitter Graad, at dette var den største Fejltagelse, hun havde begaaet i sit Liv; thi hendes Børn var bleven verdslige. For os synes det ogsaa, at Battle Creek er omtrent det sidste Sted i Amerika, unge Mennesker burde rejse til. I himmelig Henseende er der ingen Fremtid for dem i denne By, og hvad det aandelige angaar, da er Forholdene der i Sandhed meget langt fra at være, som de burde. Hvis de unge kun tænker paa at skaffe sig fine Klæder, se sig om i Verden og fornøje sig, da er Battle Creek som saa mange andre Byer omspaa et godt Sted; men vil man frem i Livet og blive til noget, og vil man tjene Herren, da er Battle Creek ikke det Sted, unge Mennesker skal rejse til.

L. S. Christlan i „Missionsøren“.

Norge.

Bogsalget i Norge.

Vi har Grund til at være Herren taknemmelige for Fremgang ogsaa det sidst forløbne Aar. Stjont en Del Arbejdere for en Tid har trukket sig tilbage til privat Studium, og enkelte andre har været hindret fra Deltagelse paa Grund af Sygdom, saa har vi dog solgt i 1912 for Kr. 77,= 566.48, hvilket er Kr. 4498.47 mere end noget tidligere Aar. Dette viser, at om vi kunde saa en Arbejdsstyrke, som uafbrudt fortsatte med Bogsalg, vilde vi naa et langt højere Resultat. Saa-danne Arbejdere vilde ogsaa blive langt heldigere stille økonomisk set; thi den, som vil dele sin Tid mellem mange Interesser, faar intet af noget.

Vi maa lægge vore Planer saaledes, at vi kan faa arbejde hver Uge og hver Maaned gennem hele Aaret; thi Stands i Arbejdet bliver en Lyb baade for Arbejderen og Guds Sag.

Vi nærer den Tillid til Herren, at vi med Guds Aand som Leder ogsaa skal opnaa Forbedringer i denne Henseende. Ederes forbundne A. G. Sandbeck.

En herlig Erfaring.

„Alt er muligt for den, som tror!“

I Norge havde en Søster arbejdet i Aarevis med Smaaafskrifter i en og samme By, hvor ogsaa andre Arbejdere før havde virket med Salg af Smaaabøger; men nu var Turen kommen, at vi maatte tage denne By med en af de øvrige Hovedbøger.

Jeg henvendte mig derfor til flere forskellige Arbejdere og tilbød den ene efter den anden Byen. De Svar, jeg fik herpaa, var en Ojenganger af Fortidens vantro Rapportter, som i Hovedsagen gik ud paa, at der skulde være saa haardt at arbejde i den By, fordi andre havde virket der saa længe og med saa smaa Rapportter til Resultat.

Selvselgelig saa jeg denne Sag paa en anden Maade og fra en anden Side; men nu gjaldt det om at finde en Arbejder, som havde et noget lignende Syn paa Forholdene. Takket være Herren, at vi ogsaa i Norge har nogle Arbejdere med ret Forstaaelse af, hvad det er at være villig til at gaa der, hvor Kaldet lyder, da dette er den første Betingelse for Fremgang!

En Broder paatog sig den By, som Spørgsmaalet gjaldt, og fik første Uge i 40 Timer Besættinger for Kr. 405.00. Dette staar som en lysende Opmuntring for enhver, som vil følge Eksempel og indtage samme Standpunkt.

Naar en Bog er for lidet udbredt i en By, viser det sig muligt at tage den om igjen. Som tidligere nævnt i „Missionsfetterretninger“, var der i en anden By solgt 85 Eksemplarer af „Den Store Læge“; men Byen blev gennemarbejdet, og nu kom der anden Gang 200 Bøger mere til for Kr. 1000.00.

Før min Besætning med Distrikterne hed det sig, at „Lægen“ var solgt i Kristiansund N. Vi

tog dog ogsaa den By om Iqjen, og Arbejderne skriver til mig, at de der har faaet 200 Bestillinger paa den Bog.

I Kristiansand S. var der Igeledes for nogle Aar tilbage solgt „Den store Løge“. Her tog jeg dog fat paa ny, har nu gjenemgaaet det halve af Byen og leveret 120 Eksemplarer. Men flere kan endnu sælges.

Dette lærer os, at vi ikke bør være saa bange for at tage fat, selv om andre har arbejdet i samme By.

Maa Herren storlig velsigne denne Gren af Bærket er min Bøn i Jesu Navn!

Ederes forbundne

A. G. Sandbeck.

Fra vore Arbejdere i Misfionsmarken.

Br. Chr. Tobiasen skriver fra Bodo, at mange er overbeviste om Sandheden, men at det paa Grund af forskellige Forhold kræver stærk Tro at tage sit Standpunkt paa Herrens Side. Man fortsætter imidlertid med at udsaa Sæden, og det er vore Arbejdere beroppe en Glæde at møde Venlighed og Forstaaelse fra Folkets Side. De haaber paa, at Arbejdet engang skal bære sine Frugter.

Br. P. Christensen skriver fra Esbjerg bl. a.: „Jeg er glad for Bevidstheden om, at Herren er paa vor Side, og vi er paa hans. Der er flere Familier, som trofast har fulgt Møderne, og jeg har godt Haab om, at de vil stille sig paa Herrens Side og faa deres Forretninger ordnede derefter. Sidste Sabbat var der fem nye med til Sabbatsmødet.“

En ung Vige søger Plads til første Maj hos Sabbatsholdere. Man bedes henvende sig til N. Andersen, Dirniske pr. Faaborg.

Findes der blandt vort Folk en Familie, som vil antage sig et lidet Barn, en Dreng paa 8—9 Aaender, enten som deres eget eller midlertidig, indtil Moderen — en ung Enke, der er interesseret i Sandheden — kan finde en Stilling, hvor hun selv kan forsyge sine to Børn? Man bedes henvende sig til P. Heilflov Christensen, Næstved.

Lidt fra Kristiania.

Det er godt, at der er noget, som hedder Ungdomsag og Ungdomsarbejde. Det er godt, at Gud interesserer sig for os unge, og at han har givet sin Menighed Lys og Interesse for denne Sag.

Verden og dens Tyrste er nok ogsaa meget interesseret for Ungdommen; men hvad er Hensigten? Hvor fører det hen? Jo, Letfindighed, Bantro, Rydelseslyge, Forfængelighed, Uergierighed osv., dette er Maalet.

Saa lyder da Kaldet til os: „Gaa ud fra dem og stil eder fra dem siger Herren, . . . og jeg vil være eder en Fader, og I skal være mine Sønner og Døtre.“ 2 Kor. 6, 17. 18.

Herrens „Sønner og Døtre“, Herrens Ungdom, det er viselig det bedste. Men Herren vil have dygtige Børn, og derfor har vi Ungdomsforeninger og Ungdomsarbejde — ogsaa her i Kristiania. Br. Waali har jo for nylig berettet lidt angaaende vort Foreningsliv, saa jeg skal ikke gjentage det. Jeg vil kun frembære som mit personlige Vidnesbyrd, at jeg er Gud inderlig taknemmelig for, at jeg faar være med, og jeg tror, de øvrige Medlemmer vil sige det samme.

Om saaledes dette Arbejde er i Gang, og vi kan takke Gud for Velsignelse, saa er vi vel ogsaa enige om, at der er Plads for Fremstrid — store Fremstridt — ved Guds Hjælp og forende Bestræbelser. Og skulde vi ikke være enige om dette? Se, hvor der arbejdes paa andre Omraader, f. Eks. i den socialistiske Ungdomsbewægelse! Møder, Agitationsuger, Reklamer i Aviserne, egne Aviser osv.! De er viselig begejstret for deres Sag. Maatte vi være det samme for vor!

Hermed en Hilsen til alle unge Søskende og Venner, kjendte og ukjendte, store og smaa.

Kristiania, Februar 1913.

A. M. Fosb.

Dødsanmeldelser.

Carl Fridtjof Hansen, Kristiania, afgik ved Døden den 24de Januar 1913 i en Alder af 31 Aar, 4 Maanedes og 10 Dage. Carl tog Præliminæksamen ved Universitetet i Kjøbenhavn i Sommeren 1901. To Aar senere blev han Student i Kristiania og gav sig til at studere til Læge. Han tog sin Embedseksamen i 1910 og blev derefter Assistent hos Distriktslægen i Lillehammer et Mars Tid. Siden tog han tilbage til Kristiania og blev Kandidat paa Ullevold Hospital for at uddanne sig videre.

For ca. seks Maanedes siden giftede han sig og rejste til Aalefund, hvor han havde faaet Ansættelse. Opholdet her blev imidlertid meget kort. Hans Helbred svigtede ham, og han og Hustru maatte rejse hjem. Carl blev først indlagt paa Kurbadet i Kristiania og et Par Specialister tilkaldt. Det viste sig snart, at det var en Svulst (Gliom) paa Hjernen, og da der altsaa menneskeligt set intet Haab var om Bedring, ønskede Carl at komme hjem til sine Forældre paa Bettafollen. Han vilde dø der, hvor han havde tilbragt det meste af sit Liv — hos Moder og Fader. Hans Hustru fulgte med og plejede ham trofast til det sidste.

Under sin Sygdom fik Carl god Anledning til at søge Gud og berede sig for Døden. Han glædede sig, hver Gang hans Fader læste Guds Ord og holdt Bøn for ham. Han var tillidsfuld i Troen paa Gud og frygtede ikke Døden. Nogle Dage før Døden indtraf, samlede hele Familien omkring hans Sygeleje i Bøn til Gud. Døden listede sig langsomt ind paa ham, og han sov stille og roligt hen — elsket og savnet.

Det er et haardt Slag og en stor Sorg, der har ramt Carls Hustru saavel som hans Forældre og syv Søskende, hvoraf to Brødre er i Amerika og en Søster (min Hustru) i Danmark. For de øvrige Slægtninge var det ogsaa tungt at skulle miste Carl. Men vi bøjer os for Herrens Vilje, og med David siger ogsaa vi: „Lovet være Herren, fra Dag til Dag! lægger han os en Byrde paa, saa er Gud dog vor Frelse. Sela. Vi har en Gud, som er en Gud til Frelse, og hos den Herre, Herre er Udgangs fra Døden.“ Sal. 68, 20. 21. Det er en stor Trøst at vide, at ikke en Spurv falder til Jorden uden Guds Vilje, og at

vi i Guds Dine „er bedre end mange Spurve“. Herren er alvis og algod, og vi kan derfor lægge alt saa trygt og tillidsfuldt i hans Haand.

Undertegnede talte ved Carls Bære ud fra Ordene: „Saa sandt Herren lever, og saa sandt du lever: Det er kun et Skridt mellem mig og Døden.“

J. C. Raft.

Lovise Rebekka Berg henvov stille i Troen paa sin Frelser den 4de Februar 1913 paa Trondhjems Sygehus, 60 Aar gammel. Søster Berg havde lige fra Barndommen lidt af kronisk Bronkitis; men var dog arbejdsdygtig, saa at hun kunde hjælpe sig selv.

Hun havde tidligere tilhørt Baptisterne, men antog Adventudstiftet under Br. N. P. Nelsens Virksomhed for 7 Aar siden. Paa en kort Rejse for at besøge sin Datter, der var blevet syg, paa drog hun sig en stærk Forkjølelse, der gik over til Lungebetændelse og forarsagede, at Kampen i Stridens Land fik Ende. Hun var i Sandhed en gudhengiven Sjæl, og det søltes tungt af alle, som stod hende nær, da Dødsbudstabet kom. Begravelsen foregik 10de Februar fra Lademoens Kapel. Undertegnede talte i Kapellet og ved Gravens Trøstens Ord til Slægt, Søskende og bekendte, som ledsagede hende til Gravens stille Bo. Søster Kristine Winther nedlagde en pen Krans paa Risten fra Trondhjems Menighed. Salige er de døde, som dør i Herren fra nu af. Ja Anden siger, de skal hvile fra sine Arbejder, men deres Gjerninger følge med dem. Aab. 14, 13.

A. D. Nærem.

En Dreng kan antages i Drejerlære til 1ste Maj hos Drejer N. C. Sørensen, Dronninglund. NB. Der er elektrisk Dristraft.

En Kurbademester og en Pige kan faa Plads til 1ste April eller 1ste Maj. Adr.: L. P. Hansen, Aarhus Lysbadeanstalt, Clemensborg, Aarhus.

En ung Gut i 16-Aarsalderen, der ønsker at uddanne sig til Maskinmester, og har Ansøgning derfor, kan komme i Lære i „Sundhedsbladets“ Trykkeri. Maa være Sabbatsholder og lidt opvakt. Sammensteds kan en Pige faa Plads som Paalæggerste.

:: Redaktionelt ::

Horsens. Br. C. C. Jensen oplyser, at naar der i Begyndelsen af Stykket om Virksomheden i Horsens i forrige Nummer stod „Frimurerne“, skulde der have staaet „Frimissionen“.

Vore Arbejdere, der skriver til „Missionsfesteretninger“, vil nok være saa venlige at erindre, at Manuskript til et vist Nummer af Bladet maa være Redaktionen i Hænde senest den 18de i Maanedens forud. Alt, hvad der kommer senere, vil som Regel først kunne komme med i næste Nummer.

Tirsdag Aften den 4de Marts blev der afholdt Daab i „Ebenezer“, Kjøbenhavn. Ti Personer fulgte deres Fædres i Daaben. Af disse var fem unge Elever ved Missionskolen i Skodsborg, én fra Sanatoriet og de øvrige fra Kjøbenhavn. Br. M. M. Olsen forrettede denne højtidelige Handling.

Br. Emery Lornø skriver til os: „Nu er alt godt herude, og før Aaret er omme, haaber vi paa den første Frugt fra Abessinien. Vi har meget at bestille med Skolen; men det er jo et godt Arbejde. Medens jeg skriver dette, kom der fire stærke Jordrystelser, saa Huset rystede, og jeg troede, Væggene skulde falde sammen. De sidste fire Uger har her stadig været mindre Jordstjælv, men ikke saa stærke som i Aften.“

Vær tro i dit Arbejde uanset Tid og Sted. Tænk aldrig: „Jeg behøver ikke at tage det saa nøje.“ Udfør dit Arbejde godt. Tænk aldrig: „Ingen lægger saa nøje Mærke til det.“ Gjør altid dit aller bedste. Tænk aldrig: „Hvorfor skulde jeg dog gjøre mig saa megen Fjeld? Det er jo ikke nødvendigt, at jeg netop skal udføre første Klasse Arbejde.“ Husk: Gud ser alt; ingen Efterladenhed eller Utrofast undgaar hans Blik. Og det er ham, der i sidste Instans kommer til at bedømme vort Arbejde.

Skoleaaret ved Missionskolen i Skodsborg afflutes med Udgangen af denne Maaned, og snart vil alle de glade unge Mennesker være spredt viden om i Danmark og Norge. Flere agter at gaa ud i Arbejdsmarken som Kolportører, nogle som øvede Kræfter, andre for som Begyndere at samle nye Erfaringer. I Djebliffet ser alle med Interesse fremad til den forestaaende Eksamen.

Frydenstrand Sanatorium, Frederikshavn, der tilhørte den danske Konferens, blev i Begyndelsen af Marts solgt til Brødrene P. A. Hansen og Jens Svendsen. De levende Brødre var alle enige om det ønskelige og formaalstjenlige i, at vi kunde samle vore Kræfter om Skodsborg Sanatorium, da det har sine meget store Vanskeligheder at drive to saadanne Anstalter. Frydenstrand Sanatorium vil vedblivende virke i samme Spor som hidtil. Br. P. A. Hansen tjender vore Søskende godt til, og Br. Svendsen har som bekendt i de sidste Aar med Held drevet en Kurbaanstalt i Bergen.

Vort Bogsalg. Br. N. J. Town, der har Ledelsen af hele vor Kolportagevirksomhed, meddeler, at Opgjøret over det samlede Bogsalg indenfor vort Samfund for Januar Maaned i Aar viser en Opgang paa ca. 40,000 Kroner over samme Maaned i 1912. Efter et paa en foreløbig Beregning baseret Overslag menes Bogsalget i 1912 at ville andrage henved 1,800,000 Dollars eller ca. 6,650,000 Kroner, og Br. Town spørger, om 2,000,000 Dollars ikke vilde være et passende Maal at arbejde henimod i 1913. Vi haaber, at vore ihærdige Kolportører i Scandinavien vil bidrage deres til, at dette Maal maa kunne naaes. En saadan Mængde Bøger og Skrifter bethyder Sandhedens Forhyndelse for Millioner af Mennesker.

Stavanger Kurbad er i Løbet af fort Tid til Salgs. Adv. N. Jordal, Stavanger Kurbad, Stavanger.

Fra 1ste Maj er følgende Bladser ledige ved Kurbadet i Bergen: En Sygeplejeriske, en Sygeplejer samt to flinke Piger, hvortil en helst lidt fjendt med vegetarisk Madlavning. Henvendelse til N. Jordahl, Stavanger Kurbad, Stavanger.